Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registreret Brev.

„Stjernen" er det billigste danske Blad i Amerika; koster blot $1.25 om Aaret, men sendes vel at mærke kun mod Forudbetaling. 3 Uger efter Forfaldstiden stanses Forsendelsen, og man har da at abonnere paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen" et Aar for $5.00, eller blot $1.00 hver.

Folk, som ønsker at gjøre sig bekjendt med „Stjernen", vil paa Forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udløbet af denne Tid stanses Forsendelsen om ikke bestilt paany.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

Rejsende Agent: Chr. Michelsen fra Cheyenne, Wyo.

Ch. Robt. Christensen Greenwood, Cass Co., Nebr.

H. F. Hansen, Hampton, Nebr.

N. Jensen 56 Warren St., Bridgeport, Conn.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.

Chr. Johnson, Minden, Nebr.

N. Christensen, Clarkson, Kansas.

O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.

P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.

Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.

M. Bager, Akron, Colo.

Fotograf C. C. Smith, North Yamhill, Ore.

Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.

Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.

A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Marius Ericksen, Gaston, Fresno Co., California.

J. T. P. Smidt, Gozad, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Nysted Højskoleforening har allerede sendt Indbydelse til Overretssagfører E. Staal til at holde Foredrag i Nysted, Nebr. Det var ønskeligt at flere danske Kredse i Nebraska hurtigst muligt vilde følge Eksemplet, saaledes at Staal kan lægge sin Rejseplan derefter. Se ogsaa Indbydelserne til Th. J. Thomsen, Ashland High-School, Grant Station, Newaygo Co., Mich.

Par Torsdag afrejser „Stjernen"s Redaktør til Chicago, for at opholde sig der en Tid. Vi vil derfra sende ugentlige Redaktionskorrespondanser til Bladet, og vi haabe., at de Oplysninger, vi deri kan yde, vil blive af Værdi for Læserne. Flere Landsmænd her fra Egnen afrejser samtidig med os. Afrejsen foregaar fra Dannebrog Kl. 8 54 om Morgenen Torsdag, 15. Juni, og fra St. Paul en halv Time senere. Rejsen gaar over Union Pacific og Northwestern-Banerne. Det skulde glæde os, for Selskabelighedens Skyld, om flere Landsmænd og Landsmændinder vilde slutte sig til Følget. Billetpriserne er nedsatte noget under første Redsættelse, og Prisen for Rundtur er nu kun ca. to Tredjedele af almindelig Takst. Toget afgaar fra Grand Island Kl. 11 Form. igjennem til Chicago uden Skifte i Council Bluffs.

Det sociale Spørgsmaals Rækkevidde.

(Af Th. J. Thomsen, Colback.)

Vi ved jo, Armod er det Tynd,
Som gjødsler bedst al Landsens Synd.
„Brand".

Der er til forskjellige Tider opstaaet forskjellige Spørgsmaal, som har fat Menneskenes Sind i Bevægelse. Tid efter anden er ny Tanker og ny Ideer dukket op og har vundet begejstrede Tilhængere, men ogsaa ofte vakt hadefulde Modstandere, og saaledes er det mægtige Folkehav Gang efter Gang sat i voldsomt Røre. — Hver Slægt, der har levet paa Jord, har havt sine Opgaver at løse, og Slægtens Lykke har i Almindelighed været afhængig af, om den har havt Forstaaelse af sine Opgaver, har forstaaet sin Tid og dens Krav og har havt Energi, Kraft og Dygtighed til at gribe Sagen an paa rette Maade.

Historien vidner om Folk, der er gaaet under, om Slægter, som er uddøde, fordi de manglede Forstaaelse af deres Tid, oversaa deres Opgaver og lukkede Øjnene for de Krav, der stilledes dem, eller fordi en Slaphedens Aand havde lammet Handlekraften, og Umoralitet og alle Slags Laster i Bund og Grund havde ødelagt dem.

Men paa den anden Side vidner Historien ogsaa om Folk og om Slægter, der har gjort mægtige Fremskridt, fordi de har taget fat paa Løsningen af deres Opgaver med Energi og Dygtighed. Og vi mærker ligesom en Vaarluftning slaa os i Møde, naar vi fyldes med Historien fra disse Handlingens Tider. Det er som om Sang toner til os fra det Fjerne. Folket har været lykkeligt, det har ejet Rigdom og Livsfryde.

I vore Dage er der Røre og Bevægelse paa alle Kanter. Vor Tid stiller sine store Krav til nærværende Slægt. Der er særligt et Spørgsmaal, som trænger sig ind paa os, raaber højt paa sin Løsning: det sociale Spørgsmaal. Kan vi løse de Opgaver her stilles os, da staar vi foran et Glanspunkt i Menneskehedens Levnetsløb, saa gaar vi en af disse herlige Tider i Møde, da Slægten atter kan aande frit, da Lykke og Velvære vil spredes ud til Menneskene, da de, der ligger i Lænker og Mørke, vil blive løste og førte frem til Lys. Men er vi energiløse og uden Handlekraft over for denne vor Tids største Opgave, det sociale Spørgsmaals Løsning, da er det muligt, at vi staar foran en Nødselsperiode, skrækkeligere end nogen Tid før har kunnet opvise.

De, der har lagt Mærke til Udviklingen i de sidste Aartier og har havt Lejlighed til at færdes i de store Byer, særlig i de gamle Lande, har set hvorledes det sociale Spørgsmaal trænger sig frem stærkere og stærkere. De har set kraftige Mænd skarevis gaaet igjennem Byerne fra Sted til Sted, i Uger, i Maaneder, søgende Arbejde uden at faa; mens deres Familje sidder hjemme i yderste Nød lidende af Sult og Kulde. Hjemmet er tomt og uhyggeligt. Næringssorg og Fortvivlelse har lagt sig som en knugende Mare over det; hver Glædeslyd er forstummet, alt er graat i graat; man øjner ingen Udvej.

Foruden de arbejdsløse store Skare er der en Masse Mennesker, som lever under de usleste Arbejdsforhold. I pestfyldte trange Fabriker finder vi dem beskjæftigede ved de mest ødelæggende og sundhedsnedbrydende Arbejde under øredøvende, nerveslidende Larm fra Maskinernes mange Hjul og Remme. De kjender ikke noget til Livets Nydelse og Poesi, disse Mennesker. De lever paa Livets Skyggeside. Deres Liv er som en uafladelig Kamp for at holde sig oven Vande. De maa vie alle deres Kræfter til Kampen for den blotte Tilværelse. Deres Aand lænkebindes ved alt dette Slid. De taber Evnen til at hæve Tanken til en højere Flugt i Aandens Verden. Og dette Trælleliv sætter sit Præg paa dem. Se disse Mænd: de har mistet Mandens Adel og Stolthed. Deres Holdning og Ansigtsudtryk bærer Vidne om Slaveriet; og se disse Kvinder: de kunde have staaet med blomstrende Skjønhed, men har mistet al kvindelig Skjønhed og Ynde, og Børnene — det er et hjerteskjærende Syn at se, disse Børn med de blege udtærede Ansigter, der er præget af et oldingagtig Alvor. Deres Aands- og Legemskræfter ødelægges under det opslidende Fabriksarbejde, mens de endnu er som Spirer.

Arbejderne er det siviliserede Samfunds Slave. Slaveriet har gjennem Tiderne antaget forskjellige Former. Dets primitive Form kjende vi af Oldtidens Historie, og den findes endnu hos visse vilde Folkefærd, hvor det ene Menneske ligetrem ejes af det andet, som man ejer sine Kreaturer. I Middelalderen antager Slaveriet Form af Livegenskab Hoveri og Stavnsbaand. Dette fik sit Knæk i Slutningen af forrige Aarhundrede med den franske Revolution.

Men endnu findes et Folk i Kamp for sin Frihed, bundet i Slavelænker: det store arbejdende Folk i alle Lande. Dets Kamp er haard, fortærende. Arbejderpladsen er den Mark, hvorpaa de kjæmper og falder. Dag efter Dag uafbrudt fortsættes Kampen. Falder en bliver hans Plads straks optaget af en anden, som forud ved sin Skjæbne. Det er sjælden, der flyder Blod i Strømme som i Fortidens barbariske Krige; men Kampen er ikke mindre haard og brutal. Undertiden bryder den jo ogsaa ud i lyse Flammer, og den civiliserede Verden rystes op af Søvne for en Stund. Begivenhederne i Homestead forgangen Sommer er endnu i frisk Minde her i Landet og for kort Tid siden greb belgiske Arbejdere til Vaaben.

Raabet om Retfærdighed runger med gjennemtrængende Klang ud over Verden fra de store Arbejdsmasser.

Der kan være delte Meninger om, hvormeget Nutidens Lønslaveri er at foretrække før Fortidens Trællestilling, da Slaven betragtedes som Husdyr. I en Henseende har de primitive Samfunds Slaver Fortrin för det civiliserede Samfunds, deri nemlig, at disse har Værdi, hvilket hine ikke har. Slaveejerne maa för egen Fordels Skyld søge at holde sine Slaver ved Kraft og Sundhed, noget som Fabriksherrer og Godsejere i vore Dage ikke behøver. Lønarbejderen er i den Forstand uden Værdi. Desuden havde Slaven, naar han led Overlast, en bestemt Person at lade sit Had gaa ud over. Nutidens Fattigmand har ikke nogen han kan forbande som sin Bødel. Det er, som om en usynlig jernfenet Haand lægger sig knusende ned over ham.

II.

Det sociale Spørgsmaal kan saaledes i første Linje betegnes som et Arbejderspørgsmaal eller som et Brødspørgsmaal ret og slet og har som saadant en umaadelig Rækkevidde. Men det gaar langt ud over det rent materielle, det strækker sig ogsaa ind paa moralske og aandelige Omraader. Det kan nemlig tillige betegnes som Kvindespørgsmaal og faar saaledes langt større Omfang.

Kvindens økonomiske Stilling særlig i de gamle Lande, er ofte meget vanskelig. Det er ikke let for hende at finde Erhverv, hvorved hun kan tjene sit Brød. En og anden Kvinde søger da et Bierhverv ved at sælge sig selv for paa den Maade at bøde lidt paa den lave Arbejdsløn og bliver derved i Stand til at nøjes med endnu mindre Arbejdsløn. Følgen bliver paa Grund af den ubarmhjertige Konkurrense, at Lønnen trykkes ned for alle Kvinder. Flere sælge sig og Lønnen synker yderligere. Paa denne skrækkelige Skraaplan befinder Kvindeslægten sig i vore Dage. — Ægteskabet er bleven en Handel. Mer eller mindre spiller det økonomiske ind ved Valget af Ægtefælle i de allerfleste Tilfælde. Derved bliver selve Ægteskabet Prostitution, og Slægten demoraliseres. Kjærligheden, den gjensidige Tilbøjelighed, maa være den Grundvold, hvorpaa Ægteskabet skal bygges. Er andre Motiver bestemmende her, saa flygter Lykken.

Det er vort civiliserede Samfunds værste Brøde, at det har gjort Kjærligheden, denne Menneskets ædleste og mest ophøjede Følelse, til en Handelsvare. Derfor de mange ulykkelige Hjem, derfor denne vantrevne Slægt, derfor al den Raadenskab og tærende Kræft, som udmarver Slægten, derfor Sjælekval og Graad. Hvem kan udtrykke i Ord al den Ulykke, som følger af disse Forhold. Og hvorfor rejser den hele Kvindeslægt sig ikke mod en saadan Samfundsordning. Det er først og fremmest Kvinden det gaar ud over, og igjennem hende over al hendes Afkom. Derfor vedkommer det alle, bogstaveligt talt, alle Mennesker vedkommer dette vigtige Spørgsmaal.

Prostitutionen, det civiliserede Samfunds skrækkeligste Kræftskade, søger man at læge ved Forbundslove og Politiforordninger. Hvilken Dumhed! Paa den Maade læger man ikke Samfundets Sygdom. Nej, giv Kvinden Lejlighed til paa ærlig Vis at tjene sit Brød, og Prostitutionen, det moderne Samfunds giftige Blomst, vil være udryddet. For tro bare ikke at nogen Kvinde er saa lidenskabelig, saa begjærlig efter kjønslig Nydelse, en saadan Slave af dæmoniske, ruinerende Lyster, at hun af den Grund sælger sig ti Gange i Døgnet.

Det sociale Spørgsmaal rækker ogsaa op til Samfundets højeste Spidser. Men her maa vi i Stedet for Nød og Elendighed sætte Frygten for Nød. Denne Frygt driver Mennesket frem i den sønderslidende oprivende Konkurrencekamp, der er betegnende for vor Tid. Man træder ubarmhjertig sin arme Næste i Støvet, skaaner ingen. Mennesket bliver som Vilddyret. Alle ædlere Følelser ignoreres. Ingen føler sig sikker. Fattigdomsspøgelset viser sig truende for alle og foraarsager denne nervøse Tilværelseskamp i alle Samfundslag.

Endnu maa jeg nævne den aandelige Prostitution, som har sin Aarsag i de nuværende sociale Forhold. Det er Mænd, der sidder i afhængige Stillinger, som er underkastet dens demoraliserende Virkninger: Embedsmænd af alle Grader og Funktionærer i private Stillinger. Fattigdomsfrygten tvinger dem til at udtale Tanker, de foragter, og udføre Handlinger, som er imod deres bedste Overbevisning. Det nuværende Samfund udfører over for dem en Prokrustus-Gjerning i stor Stil. Er en Mand i Stand til at hæve sig til en højere Tankeflugt end almindelig, da skal hans Vinge stækkes. Dumheden sættes i Højsædet.

De „bedre Klasser" kan saaledes ikke skyde det sociale Spørgsmaal fra sig, som noget der ikke kommer dem ved. Af Medfølelse kan vi ægges frem til Kamp for vore lidende Medmenneskers Frigjørelse. Men endnu mere af Hensyn til os selv. Vort Krav til at leve efter vor egen Natur, vor Trang til Frihed maa ægge os frem til Kamp mod den økonomiske Afhængighed, mod den sædelige saa vel som den aandelige Prostitution.

Det lille Ord, Frihed, har havt en mægtig Betydning gjennem Tiderne; det staar lige som riset med Flammeskrift i Historiens Runebog. Frihed og Frigjørelse har været det Maal Menneskeheden har higet efter saa længe som den har levet paa Jord. Man har ofret det bedste man ejede for Frihedens Skyld, unge Mænd har ofret Liv og Blod. Men endnu kjæmpes der for Friheden og her maa ogsaa Ungdommen være med; hver ung varmhjertet Mand og Kvinde maa melde sig ind i de kjæmpendes Rækker og lægge sin Ungdoms Energi, Varme og Begejstring ind i Kampen for Slægtens Frigjørelse. Den nyere Tids statsøkonomiske Tænkning aabner Udsigt til, at vi kan sejre i Kampen. I henved et Aarhundrede har den malthusianske Befolkningslære ligesom mareredet al statsøkonomisk Tænkning. Men man begynder nu at øjne Morgenrøden til den nye Dag.

Vor store nordiske Digter Henrik Ibsen, hvis Ord i vore Dage gjenlyder ud over hele den civiliserede Verden, siger i Brand:

Stor er Tiden! Store Syner
gjennem lyse Dagen lyner.

Det passer ikke mindst, naar vi lægger Mærke til den statsøkonomiske Videnskabs Udvikling i vore Dage, og de Udsigter, den aabner for os.

San Francisco, California.

Af Christian Michelsen.

d. 25de Maj, 1893.

Denne Stad, som tæller henved 300,000 Indbyggere, ligger paa en Landtunge ved Stillehavet. Jævnligt rystes den i sine Grundvolde ved en underjordisk Convulsion.

San Francisco har en stor Handel ad Søvejen med Sandwichsøerne, Kina og Japan samt med Byerne langs Pacifickysten. Southern Pacific Banen har sit Udgangspunkt her. Lig en vældig Boaslange strækker den sig for at øve Nov. Den snor sig Tusinder af Mile mod Syd, Øst og Nord; den er Bindeleddet mellem San Francisco og det øvrige Amerika. Denne Bane monopoler er Færdslen til Lands og til Vands i vid Udstrækning. Den er en af Amerikas største Stykker Stratenrøver-Værktøj, og Folket er heldigvis lige ved at faa Øjnene op for denne sørgelige Virkelighed.

Som det jævnligt gjærer i Dybet under San Francisco og en Gang imellem ryster dens Grundvolde, saaledes gjærer det i Befolkningen her, særligt for Øjeblikket. Arbejdsklassen vil have Kineserne bort. De Rige skjælve og frygte for Geary Lovens Gjennemførelse. Arbejdsklassen, hvorof 6000—8000 endnu gaa ledige i denne Stad, og som saalænge har været fortalt, at de skulde være lovlydige, længes nu efter at de lovgivende Authoriteter skulde vise dem et Eksempel og selv sætte Loven i Udførelse.

Den kinesiske Befolkning hertillands med sine berygtede 6 Kompagnier er ikke videre elskværdige, det indrømmes. Men min Mening om Kineser-Spørgsmaalet er den samme som den, jeg holder om det europæiske Indrandrer-Spørgsmaal. Om disse skal jeg ikke udtale mig nu. Nok er det, det gjærer i San Francisco saavelsom under det. I Gaar Morges gik jeg med en Ven op ad San Franciscos mest pragtfulde Gade; Van Ness Street. Der laa Paladser Side om Side paa en Vejlængde af over en Mil. Det saa ud som om den ene Architect her havde prøvet sit yderste for at overgaa den anden i Bygningskunsten, og som om Ejernes Pengeposer havde været uudtømmelige. Vi drejede af omtrent ved denne Slotsgades østlige Ende, og i faa Minuter var vi oppe paa Rob Hill, hvor Californias Millionærer har bygget deres kolossale Paladser med Blodpenge.

Jeg ved knap, hvad jeg skal kalde det Bygningsværk, som omgav disse Røverborge. Hegn kan der nu ikke være Tale om, Stakit ligesaalidt, Barikader eller Fæstninger var det heller ikke; skjønt Granitmurværket, som omgav et af disse Paladser, der ligger paa Skraaningen af Rob Hill og har kostet $20,000, har en hel Del tilfælleds med et Fæstningsværk. Hvad man i daglig Tale her tillands kalder „fenceposts," var her i adskillige Tilfælde flebne Granitmonumenter fra 6—10 Fod høje, smagfuldt forarbejdede, saa jeg skulde antage, at de havde kostet fra 200 til 300 Dollars Stykket. Jernværket mellem disse var kostbart og smukt i Forhold til disse „fenceposts". Ved Indgangen til adskillige af hine Borge, saa man Løver forarbejdet i Marmor. Alt var kongeligt eller røveragtigt, (disse to Ord har for mig en og samme Betydning!) Ja, Amerika kommer nok med paa det monarkiske, om ikke hele Folket vaagner op og siger Stop!

Vi saa ud over Bugten; den var romantisk med sine mange store Damp- og Sejlskibe. Adskillige Klippeøer rage højt op over Havet; paa en af disse, som Regjeringen har forbeholdt sig, stikke en Mængde Kanoner frem. Et Krigsskib af Jern har ogsaa sit Leje her.

Folkelederne fortælle os, at alt dette Krigsmateriale er her for at beskytte Byen fra fremmede Magters Overfald. Dersom Amerika vil opføre sig nogenlunde og blot halvt passe sig selv, saa er der ingen Fare for fremmede Magter; men Sagen er: at San Franciscos mange Millionærer ligesom alle andre, der har en vild Samvittighed, frygte for en Regnskabsdag „en Dag paa hvilken Arbejderne maaske ville fordre nogle af de stjaalne Millioner tilbage eller maaske gjøre Fordring paa de mange Millioner Akers Land, som er røvet fra dem. I et saadant Tilfælde kunde det jo være ret hensigtsmæssigt, at lægge det store Krigsskib hen ved Foden af Market Street (San Franciscos Hovedgade) og fyre med skarpt opad Gaden; thi paa den Maade kunde „det fattige Rak" (de forsultne, ledige Arbejdere) blive gjort tamme.

Men lad os ikke tale mere derom, for saa sige Folk, at jeg finder Fejl ved det Bestaaende; og det gjør jeg slet ikke; nej, maa Guderne holde deres beskyttende Haand over vore Tugtemestre, over Krigsskibene, Kanonerne, Tugthusene, Galehusene og alle de andre Anstalter, som jeg i Øjeblikket ikke tør nævne, men som er vort pilraadne Samfunds Piller!

Naa, blot det hele en skjøn Dag ikke ramler sammen. I Aften rejser jeg til Portland, Ore.

Brev fra Verdensudstillingen.

(Fra vor specielle Korrespondent.)

Jackson Park, Chicago,
U. S. A., den 5. Juni, 1893.

Udstillingen blev saa aabnet om Søndagen, men den Straf af Ild og Vand, som Evangelisterne spaaede, kom ikke.

Gravsmykningsdagen paa Udstillingen var særdeles storartet; ca. 190,000 Mennesker befandt sig den Dag paa Udstillingen. Og disse vare betalende Gjæster; desuden kunde der vel være henved 10,000 „Dogenigte", Folk som ikke betale. Dog fyldte denne Hær ikke meget paa Pladsen, ja en million Mennesker derinde paa en Gang vilde ikke genere eller paa nogen Maade fremkalde Trængsel, saa stor er Pladsen og Bygningerne i alle Henseende. Folk, der ikke har besøgt Udstillingen, kan umuligt have noget Begreb om, hvor rummeligt og mageløst storslaaet alt er her. Man maa selv se med egne Øjne, og endda synes det umuligt at fatte og forstaa det hele tilfulde.

* * *

Mens Talen er om Udstillingsafdelingerne, vil jeg minde om, at Udstillingsgjæster, og da særlig Yankee'erne, ikke bør undlade at se Franskmændenes Samling af Minder og Relikvier fra Revolutionens Tid; en Del af disse er gaaet i Arv til Lafayettes Efterkommere. Der findes Stole, Borde og Skrivepult fra Lafayettes Bibliothek og Arbejdsværelse, Ringe og Haarlokker fra Georg Washington og hans Hustru, det Æresværd, som Kongressen i 1779 skjænkede til Lafayette, en Række historiske Malerier, som afbilder Gjenforeningen mellem de franske og amerikanske Generaler efter Revolutionskrigens Slutning, et Stykke Tapet, som Martha Washington i Seksaarsalderen havde forarbejdet og broderet, Washingtons Paraply, hans Krigskort, Sabler Autografi m. m. Til denne Udstilling gives kun Adgang til dem, som fremvisser et særskilt Kort fra Kommissær Krantz; men han uddeler dem gratis til enhver Ansøger.

* * *

Et af de Spørgsmaal, som uvilkaarligt paatrænger sig den fremmede, er: Hvad Gavn er alle disse Tinsoldater til, som kaldes „den kolumbianske Garde?" Himlen maa vide det, thi de fleste af dem bestiller ingen anden Verdens Ting, end at trække sin Løn, og selv denne er de misfornøjede med; en Gang imellem finder de for Tidsfordrivs Skyld paa at arrestere de Gjæster, som har været frække nok til at lade sig flaa, eller ogsaa saadanne, som af Tinsoldaternes Krumpspring har ladet sig henrykke til Latter. Der maa være en Skrue løs et eller andet Sted. At dømme efter Størrelsen af den Politistyrke, som holder Orden i Chicago, vilde 300 Mand være fuldtud tilstrækkelig til Ordenens Opretholdelse paa Udstillingen. I Stedet findes der omtrent halvtredje tusind og atter opdukker Spørgsmaalet: Hvad Nytte er disse til?

* * *

Det er slet ikke til at undres over at Fiskeudstillingen er den, som vækker mest Opmærksomhed fra de besøgendes Side. Thi Saltvandsakvarierne er højst severdige, især for det store Antal Mennesker, som bor inde i Landet. Selve Samlingen er ogsaa fortræffelig og fuldstændig. De to Sandhajer betragtes med megen Nysgjerrighed, og Folk falder i beundrende Forbavselse over Krebsene, Havpattedyrene og Havplanter, hvis ene Hovedet tilhører Dyrriget. Foran Glasbeholderne i denne Bygning findes til enhver Tid et Antal Mennesker, en stor Menneskestimmel.

* * *

Det har faldet i min tunge Lod, at fremkomme med saa megen Kritik, men jeg denne Gang føler mig lettet ved at kunne fremholde en Ting, som fortjener Ros; det er nemlig Musiken. Man kan det ikke nægtes, at Thomas' Orkester spillede harmonisk og pænt nok, men hans er dog ikke den Musik, der slaar an hos almindelige Folk; dertil indeholder den for mange Triller og kromatiske Styrteløb. Nej, saa er den Musik, som Sousas Orkester præsterer, anderledes dejlig og tiltalende. Man sætter sig ned paa Plænen foran Administrationsbygningen og indsuger i dybe Drag de herlige, bløde inspirerende Toner, som fremstrømmer ud fra Sousas Orkester. Det er ganske storartet og opløftende, og Folk som har mindste Sans for Musik, vil staar alle, at denne Præsentation er i sig selv vel værd hele Adgangsprisen til Udstillingen. Der findes naturligvis mange andre Orkestre her, men Sousas hævet højt over Sammenligning.

* * *

Følgende er en Fortegnelse over Besøget paa Udstillingen for hver Dag i Maaned:

1.....	137,551	18.....	51,[illegible]
2.....	19,524	19.....	48,[illegible]
3.....	23,607	20.....	78,[illegible]
4.....	24,168	21.....	6,[illegible]
5.....	20,861	22.....	53,[illegible]
6.....	28,866	23.....	50,[illegible]
7.....	3,459	24.....	67,[illegible]
8.....	36,689	25.....	61,[illegible]
9.....	28,860	26.....	55,[illegible]
10.....	32,153	27.....	92,[illegible]
11.....	25,261	28.....	94,[illegible]
12.....	30,929	29.....	61,[illegible]
13.....	62,099	30.....	161,[illegible]
14.....	5,032	31.....	66,[illegible]
15.....	37,532		
16.....	38,552	Ialt	1,557,[illegible]
17.....	52,161		

* * *

Jeg har i Dag Fornøjelsen af paa Bladets Forside at bringe Læserne et fuldstændigt Fugleperspektiv over Udstillingsgrunden med alle de derpaa værende Bygninger.

Vejrtegn.

(Efter et dansk Blad.)

Man plejer at kunne vente godt Vejr, naar i Regnvejr Uglerne skrige, Lærken og Rødkjælken flyve højt og synge stærkt, naar Nattergalen slaar til hen imod Morgen, naar Hejren og Nordrummen flyver om med høje Skrig, og Viben fligter skrigende til Vejrs. At den anden ytbsfulde Ugle ærgrer sig over Udsigterne til godt Vejr og giver sin Harme Luft, ligesom paa den anden Side, at de vemlige Smaafugle, som Lærken, Nattergalen og Rødkjælken ytre deres Glæde over det forventede Solskin, kan forklares. Ogsaa Flagermusene give sig af med at spaa; de ere tidligere paa Færde om Morgenen og senere om Aftenen, naar fine Næser lugte godt Vejr.

Som Vebudere af slet Vejr ojaldes de muntre Finker, som da ere tidligt paa Benene og holder deres Sangovelser for Solens Opgang; Svalerne, idet de søge tæt indtil Husene og flittige dukke ned i Vandet; Duerne, naar de sent om Aftenen vende hjem fra Marken og gjerne bade sig; Storkene, naar de dække Ungerne i Reden; Kragerne, naar de med Hovedet lige i Vejret flyve højt over Taarne og Mure og ligeledes søge Vandstede op og dukke Hovedet deri; Fjerkræet, som vælter sig i Støvet.

Regnbyger forestaa, naar Kvæget gaar i Vandet og dukker sig ned deri, naar Tudserne kommer frem, Mavsene vide højt, Muldvarpene skyde Jorden højt, og Myggene lege i Skyggen og haardnakket forfølger Mennesker og Dyr.

Regnen er nær forestaaende, naar Kvæget slikker Snuden, Svinene fylde Strøelsen, Blodiglerne holde sig i Overfladen; naar Faarene ade Græs paa Vej hjem og nødig lader sig drive hjem.

Tordenregn er i nær Udsigt, naar Iglerne ville op af Vandet, og Bierne ikke fjerne sig langt fra Kuberne. — Vende Bierne hjem i Flokke, forestaar der Storm; det samme er Tilfældet naar Drosslen og Finken flyver urolige omkring, naar Fiskene springe, og naar Vandhønen dukker i Vandet.

Nye Abonnenter

faar nu en Aargang af begge Blade „Stjernen" og „Kvinden og Hjemmet" for $1.50. Tilbudet gjælder blot nye Abonnenter paa begge Blade. Indsend Betaling til Peter Ebbeson, Dannebrog, Nebr.